

Simon Petrus is een vluchteling

Door Khalil Sima'an

Hier is schoon water, gezond eten, functionerende medische zorg, en buiten vallen slechts regendruppels. Geen bombardementen, geen blokkade, geen bloedige invallen door leger en kolonisten en geen checkpoints. [pause]

Achter het veilige bestaan van Palestijnen in ballingschap schuilt een verhaal, en de reden waarom wij hier zijn vandaag. Mijn verhaal heet: Simon Petrus is een vluchteling. [pause]

Ik begin met onze namen. Mijn naam is Khalil Sima'an.

- Mijn achternaam - Sima'an - zal hier waarschijnlijk niet direct herkenbaar zijn.
- Maar jullie kennen de vertaling: Simon.
- Deze achternaam is bekend in Palestina sinds de eerste eeuw.
- Mijn moeder heet Mariam. Youssef is mijn oom, niet mijn vader.
- Mijn vader heet Butros: Hij heet dus Simon Petrus.

En Simon Petrus is een vluchteling. Mariam, is ook een vluchteling. Mijn oom Youssef en de andere oom Elias zijn beiden vluchtelingen. Mijn oma Marta is een vluchteling. Ik kan zo door gaan. Onder de Palestijnse vluchtelingen vind je vele heiligen en profeten. [Pause]

- Mijn moeder komt uit Kfr Bir3im en Mijn vader komt uit een ander dorp, Suhmata.
- Beide dorpen zijn in het noorden van Galilea. Ze werden bezet door Israël in 1948.

Gegeven de tijd zal ik hier vooral over het dorp van mijn moeder vertellen.

Kfr Bir3im was een klein, vredig dorpje in het noorden van Palestina, slechts een paar kilometers van de grens met Libanon. Een schilderachtig Palestijns dorpje op een groene heuvel, omringd door boomgaarden. De bewoners waren voornamelijk boeren.

Midden in het dorp staan de overblijfselen van een Romeinse Tempel en daarnaast een kerk. De bewoners van het dorp waren Christelijke Palestijnen. Ze leefden al eeuwen in vrede tussen alle andere Palestijnen in Galilea, tot 31 oktober 1948.

- Toen kwam een einde aan het vredige bestaan in Bir3ím.

- De terroristische Haganah milities (later onderdeel van het Israëlische leger) veroverden Galilea, waaronder Bir3im en Suhmata.
- Ze gaven de bewoners opdracht het dorp te verlaten vanwege een militaire operatie. De operatie zou ongeveer **drie** weken duren.
- De bewoners hebben absoluut geen weerstand geboden tegen de overmacht van de Haganah. [pause]
- Mijn moeder was acht jaar oud toen dit gebeurde. Samen met haar ouders, broers en zussen, en alle andere dorpingen gingen zij bivakkeren in de koude nachten onder hun olijfbomen. Immers dit zou slechts drie weken duren.
- Na drie weken werden de dorpingen, net als vele andere Palestijnen, gecommandeerd om naar Libanon te vertrekken.
- Onder Haganah vuur vluchtten mijn grootouders en hun gezin naar een Libanees dorpje net over de grens.
- Maar veel vluchtelingen waren tegelijk aangekomen in dat dorp en de omstandigheden waren zeer erbarmelijk.

Nu hoor ik mijn opa dit verhaal vertellen. Verdriet en onmacht klinken door zijn stem terwijl hij herhaalde: “Wat een ramp, wat een vernedering”.

- Na twee nachten in Libanon besloten mijn grootouders terug te keren koste wat kost.
- In het donker, onder het vuur en het schieten, slopen zij door valleien, over heuvels en langs rotsen, muren en bomen samen met hun zes kinderen.
- Door het huilen van de kinderen werden zij gesnapt en meegenomen door de Haganah milities naar een detentiekamp, niet ver van Bir3im vandaan.
- In de detentiekamp werden vele Palestijnen gehouden tot ze zouden worden gedumpt over de grens met Libanon of Jordanie; Op vrachtwagens werden zij naar de grens gebracht en daar gedumpt. Mijn oom, van vaderszijde, was gedumpt over de grens met Jordanie **[pause]**

In mijn herinnering hoor ik mijn opa dit verhaal vertellen. Hij weigerde de “Israëlische kledij” (broek en overhemd) te dragen, en hij bleef de traditionele Arabische kledij dragen tot aan zijn dood.

Hij was een vrome Christen, had continu een Rozenkrans in zijn hand en bedankte God onder alle omstandigheden.

Toen hij stierf, droeg hij alle synoniemen van verdriet op zijn voorhoofd en een blauwe tatoeage van een kruis op de rug van zijn hand. En wij erfden de lege ruimte die hij moest achterlaten.

Mijn moeder zegt over dit verhaal: "Mijn kindergeheugen wordt steeds herschreven door een terugkerende nachtmerrie".

Elias Chakkour, voormalige Aartsbisschop van Galilea en een oom van mij, heeft boeken geschreven over deze nachtmerrie. [pause]

- Na een aantal dagen, in de detentiekamp, besloten mijn grootouders een commandant om te kopen met het goud van mijn oma.
- Het gezin mocht naar een Druz dorp dat collaboreerde met de Haganah. [pause]
- Eind 1948 was het gezin verworpen tot *vluchtelingen in eigen land*. Ze waren alles kwijt.
- Maar iedere keer dat mijn Opa dit verhaal vertelde, kuste hij de blauwe tatoeage van een kruis op de rug van zijn hand, en zei: "Godzijdank, we zijn nog wel in eigen land."
- Want de rest van de grote familie (ouders, ooms en tantes van mijn opa en oma) waren gebleven in Libanon en kwamen terecht in de vluchtelingenkampen. Hun nazaten zijn nog steeds in Burj-el-barajneh en Ein el-Hilweh en andere vluchtelingenkampen.[pause]

De bombardementen op Gaza deze dagen brengen in herrinering de traumas van de Israëliische bombardementen op de vluchtelingenkampen in Libanon in 1982, toen Israël de PLO wilde vernietigen. Veertig jaar later zijn wij terug bij af.

- De bewoners van Bir3im mochten nooit meer terugkeren naar hun dorp.
- Want Israëliische ex-militairen bouwden een kibbutz op de grond van het dorp genaamd Kfar Bir3am.
- In 1953 tekende de overgebleven bewoners van het dorp beroep aan bij het Israëliische hooggerechtshof. Het gerechtshof besloot dat er geen bezwaar was tegen terugkeer van de bewoners naar hun dorp.
- Maar het mocht niet baten. Slechts een paar dagen na dat besluit bombardeerde de Israëliische luchtmacht de huizen van het dorp plat, en onteigende de Israëliische regering de grond van het dorp.

Er is nooit erkenning of compensatie door Israël geweest voor dit onrecht.

- In 1948, waren minstens 560 andere Palestijnse dorpen weggevaagd, met pakweg 750.000 vluchtelingen als resultaat. 90 bloedbaden waren gepleegd door het Israëliische leger.

Bezoek je het dorp Bir3im vandaag de dag, dan loop je door de oude geplaveide steegjes, langs de overblijfselen van stenen-muren van verwoeste huizen. Je vindt de

oude pleinen en tuinen waar de vijg-, olijf-, amandel- en granaatappelbomen getuige staan voor de liefde die er huisde tussen deze stenen.

Midden in het dorp vind je de kerk. Midden jaren 80 hebben wij, eigenhandig en tegen Israëliisch verbod in, de kerk toch hersteld. Een aantal keer per jaar houden de overgebleven dorpingen daar kerkdiensten. De kerk wordt vaak belaagd door zionistische leden van omringende nederzettingen.

Op het terrein van het dorp is nu een Israëliisch nationaal park opgericht voor toerisme met een verhaal dat de overblijfselen zijn van een joods dorp van ruim 2,5 duizend jaar geleden.

- Galilea werd onder Militair Bestuur geplaatst tot 1967; met checkpoints en militaire posten rondom de dorpen en steden, zoals dat nu het geval is in de Westbank.
- De Palestijnen binnen Israël werden op een gegeven moment Israëliische burgers.
- *Ongewenste tweederangs* burgers om precies te zijn. Want in een Joodse staat ben je gewenst en heb je volledige rechten alleen als je Joods bent.
- En om een Joodse meerderheid te bewerkstelligen probeert Israël continu af te komen van alle Palestijnen. Wij worden beschouwd als een demografische bedreiging voor de Joodse staat.

De huidige genocide in Gaza en de continue etnische zuivering in de Westbank en de rest van Palestina zijn een direct resultaat van deze ideologie. De etnische zuivering die begon in 1948 is nog steeds gaande.[pause]

*Wij willen met Israëli's op voet van **volledige gelijkheid** kunnen leven in ons eigen land, waar **alle** Palestijnen welkom moeten zijn.*

Laten we ons hier vooral duidelijk en luid uitspreken tegen de genocide in Gaza en tegen alle vormen van etnische zuivering in heel Palestina.

=====

Ter afsluiting wil ik een korte tekst over Gaza voorlezen:

De begraafplaats van het Geweten

I.

Er is geen tijd meer.
Helemaal geen tijd
voor doodsrituelen
of voor jammerende moeders
en ambulance sirenes die loeien
tussen de puinhopen van levens
geboren in de moord-registers
van het Capitool.

Er zijn geen wegen over
om degenen
die dood zijn verklaard
te evacueren
voordat ze ooit echt hebben geleefd.

Geen toevluchtsoord
voor de eeuwige vluchteling
om te schuilen.

Dit is geen plaats
voor begrafenisrituelen.
Dit is de begraafplaats
van het Geweten.

II.

Vanavond gaan in Gaza
de lichten uit.
Ouders hoeven de gordijnen
niet te sluiten.
Ze hoeven hun kinderen
niet in te stoppen,
onder de dekens
van vuur en bommen
van de straaljagers
boven hun hoofden.

Er blijft geen druppel water over
om de dorst
van ouderen te lessen,
voordat ze sterven
terwijl ze de roestige sleutels
van hoop
aan hun gedoemde nakomelingen
voorhouden,
om de deuren van deze donkere hel
te openen.
Er blijft geen korstje brood over
voordat de Geveinsde Vrije Wereld
ontwaakt.

Hier, onder de Belegering van het Geweten,
wordt de gewurgde het verzet ontzegd,
en kinderen, geboren met een doodvonnis op
hun hoofd,
begraven de hoop
voordat ze de adolescentie hebben bereikt.